

Skamning tar sin kraft från åskådarna

Att skamma någon inför en grupp är att peka ut hen som dålig, okunnig eller pinsam. Risken är att det producerar en dynamik som stöter ut hen ur gemenskapen. Skamning blir på så sätt en mobbningsteknik.

Istället för att stöta ut så kan skamningen även inordna den som skammas i ordningen. Den får funktionen av gruppens syndabock. En syndabock tvingas ta på sig andras synder.

Skamning får också funktionen att individualisera. Det är någons eller någras fel. Skamningen fungerar genom individualiseringen effektivt för att kamouflera strukturer, system och maktordningar. En fjärde funktion med skamning är att producera medelklassen som duktig och upplyst och *de andra* som oupplysta.

Skamning är beroende av meddansare

Skamning fungerar genom den dans som skapas mellan den som skammar och de passiva åskådarna. Ifall åskådarna inte ingriper får den som skammar funktionen att representera hela gruppen. Ickeingripandet från åskådarna gör det därför svårare för den utsatte att försvara sig. Det är tuffare att säga emot en gemenskap än någon enskild som är elak.

Skammandet får alltså inte främst sin kraft från det som sägs utan från den resonans som skapas med åskådare som inte ingriper.

Per Herngren

2019 01 28, version 0.2.2